

SMILJAN TROBIŠ

Pesmi

V toplini noči

Sprejemam strašno moč,
ki hoče preplaviti moje bitje.
Ta silni ogenj, ki ne pusti sanjam misliti,
močnejši je od mene
in me vodi po nedoumljivih in nerazumnih
potih.
Vem, ljubezen je. Sprejemem to moč,
ljubiti pomeni goreti, in kar gori, ne more
moliti,
plamen je molitev sam po sebi.
Izničenje volje in misli je še večja molitev.
Sprejemem, drugače ne morem povezati ognja,
sebe in Stvarnika, pustim, da me nosi vroči
veter
nad ognjem in plavam v lastnih plamenih.
Kje je zdaj tihi mir, poln prijetnih misli,
kje je zdaj hiša, kjer sem počasi bival zavedajoč
se svoje sreče?

Nekaj dobrega

Verjel sem v nebesa na zemlji;
njihove koščke sem po višinah lovil.
Vsako veselje mi je pomenilo novo obljubo:
Le še en hrib bom preplezal, sem mislil,
in srečo bom ujel in za vedno dobil.
Vse je postajalo vedno bolj čudno.
Postajal sem senca v svetu svojih hrepenenj.
Spraševal sem se, kaj je življenje,
in odkril, da je življenje velika skrivnost,
iz katere, ne da bi se ljudje tega dobro zavedali,
Bog dela nekaj dobrega...

Odločitev

Po humusu se plazim. Moj pot zaliva rože.
Rad bi pogledal navzgor. Med cvetice in
metulje,
med nebo in krasotice. Da bi videl oblake
in da bi vzljubil dež. Da bi spet veroval v
modrino neba
in toplino sonca. Ves čas v meni govori glas:
Poglej navzgor, vzljubi z očmi!
Jaz pa se vračam v blato humusa, kot da rože ne
bodo več rasle,
če jih ne zalijem s svojim potom in krvjo.
Darovati se moram,
zakaj le tako bom postal metulj. Zaplavati
moram med lepoto in sonce,
med oblake in rože. Dovolj je bilo umiranja.
Čas je, da grem.

Manifest

Bog je svoboda. Drugačnost je manifest.
Otroci tepejo klišeje in red. Mi smo otroci,
odvisni od veselja, toplo ljubečega, ki ne mara
pravil,
ne resnobe. Naključje je rešitev, ker ga ni.
Nestvarno še ni nebivajoče.
Mi mo otroci. In nič ni nemogoče.
Kdo bi rad prebil oklep svoje nesvobode?
Naj postane otrok, naj zaupa, naj ne sili.
Naj se umiri v vsem vesoljnem dogajanju
in naj ga sprejme. Veliko se uči in razmišlja,
da bi postal otrok, kar je.
Toplina premaga hlad svobode
in otrok se igra v ljubezni.

Našel sem

Vse valuje pod oboki srečnega neba.
Nič več dvoma, ne upora. Vse se je steklo
v svetlobo rajanja tihih misli, ki so našle
Edinega.
Sem prah in pepel. Samo on je resničen.
Zgrešim. Sem dolgo poletje sna.
Preveč si želim in sanjam višave.
Družim se z njim v neslutelih daljavah ...
Ni ugovora. Razsvetljena je tema. V dnu žari
ljubezen,
ki preveva vsa veselja. Odprla se je mavrica.
Nikoli več črnine, nikoli več zla.

Potopljen

Dolgo sem umiral in ko sem utonil v ljubezni,
sem splaval na gladino. Potoval sem po daljnih
deželah
in nisem vedel, da si: tukaj. V domišljiji sem
hodil
iz preteklosti v prihodnost, iz prihodnosti v
preteklost,
v vse čase, in nisem vedel, da si: zdaj.
Krmaril sem med dobrim in slabim
in nisem vedel, da si v vsem.
Vračam se v tukaj, v zdaj in v vse.
Tu, kjer sedim, je najvišji kraj mojega bivanja.

Njegova prisotnost

On nam je dal besede
in nam odvzel molk. Pokazal je pot, vse poti so
v njem,
polne njega samega. V rožah pred staro sliko,
pod mizo, nad lučjo,
v zraku in v strunah, v rokah in v nogah in v
dušah vseh.
V njegovem naročju ni trdo,
mehko je njegovo naročje.
Smrt ni nič. Je, kot most, kot tunel, kot vsaka
sprememba.
V njem plavamo, velik je ocean. Dihamo njegov
zrak
in prejemamo in odmetavamo. Temne globine
so razsvetljene.
Temni prepadi razmika so osvojeni, prežarjeni z
edino lučjo.

Orodje ljubezni

Trpljenje, brez tebe se roža ospe. Kaj vse daješ -
kot da iz tebe izhaja vse!
Brez tebe svet ne bi bil bogastvo. Ne bi cvetele
rože, rasle hiše,
brez tebe oblaki ne bi plavali po nebu. Sprej-
mem te,
ker me boš peljalo po novih poteh. A kaj, če se
naenkrat vse konča?
Ne bo se končalo. Vse bo šlo naprej, kot do zdaj.
In bomo veseli, čudni, žalostni, smešni ... Samo
vesolje bo
spremenilo svojo vsebino - in ta vsebina smo
mi ... In ko bi rad
zaokrožil vse dele, stvari, ki jim pripadam,
dogodke, čas,
pozabljam, da je že vse zaokroženo, da je že vse
davno zaokroženo ...
Moja odprtost je moja moč. In plavam po svetu
s kančkom strahu,
z veliko vero: vesolje je večje od Zemlje in Bog
je večji
od moje glave in ljubezen je večja od mojega
srca.

Stene strahu

Na nebu sem videl znamenje.
Vse zemeljsko je bilo šala. Mukotrpen trud in
zmota.
Rožo sem povonjal, blizu mi je bila, kakor
daljave
v oblakih, ki so mi odgovorili.
Kje je strah, če vesolje teče prav? Kje so meje, če
reka mora
predreti jez? Kdo sme duši ustaviti valovanje?
Temine življenja mora sprejeti in razrešiti,
odgovoriti z ljubeznijo, ki je lastna njeni
svetosti,
ki je njen izvir in njen cilj. Umiti se mora vsak
večer
in vsako jutro pogledati vase. Pregledati svoje
pokrajine,
če v njih še piha veter svobode. Večen dom je
najbolj podoben duši.
In duša se trudi prehoditi težke poti. Da bo
sveta v svetem,
eno z vsem, ki jo je dalo in sprejelo, po
odpuščeni krivdi,
ki se ji reče: življenje sveta.

Osmoza

Iz višin se spusti oblak
in nevihtno nebo poravna vijuge.
A kje je dno, ki bo nosilo?
Kje so stene, da se ne bo razlilo?
Nazadnje je vse prav in ugotoviš,
da je z osmozo voda prešla v celice in ohranila
dušo.
Povzdigneš rog zaupanja. Smrt je dogajanje
sinusoid.
In ko trpeče prenašaš svoje učlovečevanje,
te stisne panika. Križ te preraste in spet ne veš,
kje si.
In kaj naj. Obrneš oči navzgor in majhni delčki
smrti
spodbijejo tvoja pričakovanja.
Manjšaš se in nazadnje boš samo še atom –
tisti, ki je bival sredi tvojega srca.

Svoboden

Moči dneva si posvetil vesoljnemu redu. Uspelo
je.
Utrujenost je postala ščit in zdaj si varen pred
napadi.
Mir si našel v velikem vesoljnem neredu, kot bi
se smejal
kozmičnim nevihtam in se postavil nadnje.
Tvoja misel je tam, kdo te more privleči v svoj
omejeni svet?
Kako genialni so, ko te učijo, ti pa že dolgo
podajaš roke
oblakom in se družiš z zvezdami. Tudi v kletkah
je prostor za svobodo.
Zato molči in poslušaj, opazuj in se smehlaj,
zakaj bolečina te bo zapustila le po križih, ki jih
boš sprejel.